

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาค้นคว้าที่มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย โดยเสนอรายละเอียดตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียนเรียงความ
2. องค์ประกอบของการเขียน
3. ความสำคัญและลักษณะของการเขียน
4. ปัญหาการเขียนของนักเรียนไทย
5. ทฤษฎีและกระบวนการเขียนในภาษาที่สอง
 - 5.1. ทฤษฎีการเขียน
 - 5.2. กระบวนการเขียนในภาษาที่สอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1. งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2. งานวิจัยต่างประเทศ

1. ความหมายของการเขียนเรียงความ

ผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนเรียงความไว้ ดังนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 กำหนดความหมายของเรียงความว่า หมายถึงเอาคำมาประกอบแต่งเป็นเรื่อง แต่งหนังสือในลักษณะที่ใช้พูดหรือเขียนกันเป็นสามัญต์ต่าง กับลักษณะที่แต่งเป็นร้อยกรอง

นิตยา จันทรดาพรหม (2531, หน้า 1) ได้กล่าวถึง การเขียนเรียงความว่า เป็น กระบวนการที่ผู้เขียนสื่อความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อสารกับ ผู้อื่น

อัจฉรา พิทักษ์เสวีธรรม (2531, หน้า 4) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษว่า การเขียนเรียงความ คือ การนำคำมาเขียนเรียบเรียงแต่งเป็นเรื่อง

กัวเดียนี (Guadiani, 1981) กล่าวถึงการเขียนเรียงความว่า เป็นกระบวนการที่ผู้สื่อเขียน เอาคำมาเรียบเรียงเป็นประโยคให้มีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จากนั้นก็เรียบเรียง ประโยค จัดลำดับข้อมูลให้เกิดเป็นรูปแบบมาตรฐานของการเขียนเรียงความ ซึ่งประกอบด้วย ประโยคที่เป็นใจความของเรื่อง (Topic Sentence) ประโยคที่เป็นรายละเอียดสนับสนุนใจความ ของเรื่องจนถึงประโยคสรุปตามลำดับ

Winterowd and Murray (1985) กล่าวว่า การเขียนเรียงความ คือ การเขียนกลุ่ม ประโยคที่ประกอบกันเป็นย่อหน้าหรือหลายย่อหน้า ในแต่ละย่อหน้าจะประกอบด้วยประโยคที่เป็น ใจความสำคัญและประโยคที่เป็นรายละเอียดสนับสนุนใจความสำคัญนั้น และที่สำคัญก็คือทุกย่อ หน้าจะต้องกล่าวถึงหัวเรื่องเดียวกัน

อรุณี วิริยะจิตรา (1983) กล่าวว่า การเขียนเรียงความเป็นการเขียนประโยคขึ้นมา จำนวนหนึ่งให้มีความสอดคล้องกันในด้านไวยากรณ์ มีความต่อเนื่องกันทางความหมาย มีความ เชื่อมโยงกันของประโยค มีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอนในการเขียน

เอกรัฐ อินทร์แสง (2539) กล่าวว่า "การเขียนเรียงความหมายถึง กระบวนการที่ผู้เขียน สื่อความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ของตนเองกับผู้อ่าน โดยใช้ถ้อยคำมาผูกประโยคเรียบ เรียงเป็นเรื่องราว ประโยคเหล่านี้ต้องมีความสอดคล้องกันในทางไวยากรณ์ มีความต่อเนื่องทาง ความหมาย มีความเชื่อมโยงกันระหว่างประโยคและมีจุดประสงค์ เป้าหมายและรูปแบบที่แน่นอน ในการเขียน"

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518 : 180) กล่าวว่า "การเขียนเรียงความเป็นศาสตร์และศิลป์ อย่างหนึ่ง ที่ว่าเป็นศาสตร์เพราะมีรูปแบบและวิธีการเขียนที่เป็นแบบแผน ส่วนที่ว่าเป็นศิลป์เพราะ ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวเขียนออกมาให้น่าอ่าน การเขียนเรียงความจึงต้องคำนึงรูปแบบและ ต้องเขียนให้น่าอ่าน"

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 1) ให้ความหมายของเรียงความว่า "คือการแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของเราให้ผู้อื่นทราบ การแสดงออกนี้ย่อมทำได้ด้วยการเขียนเป็นตัวหนังสือ"

พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ (2536 : 68) ได้ให้คำจำกัดความของเรียงความว่า "เป็นการ เขียนเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีการลำดับความอย่างเป็นระบบ มีรูปแบบและมี สารประกอบ" "

วาสนา บุญสม (2538 : 162) ให้ความหมายของเรียงความว่าหมายถึง "การแต่งเนื้อความที่เขียนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย หรือมีความสละสลวย มีจุดประสงค์เพื่อให้ความรู้และความบันเทิงแก่ผู้อ่าน"

อัญชลี ทองแถม (2541 : 142) ให้คำจำกัดความเรียงความว่า "เป็นการเขียนเพื่ออวดภูมิปัญญา การเรียงความที่ดีต้องแสดงปัญญา แต่ต้องแสดงอย่างฉลาด เป็นงานเขียนที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่เป็นศาสตร์เพราะเป็นงานเขียนที่มีหลักการ ทฤษฎี ซึ่งจะต้องศึกษาหาความรู้จึงจะเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ที่ว่าเป็นศิลป์เพราะเป็นความเรียงที่มีความงดงามในการใช้ภาษา"

นอกจากนี้ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2533 อ้างใน รายงานการประเมินความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้น ป.1- 6 สังกัด สปช.) ได้ให้คำจำกัดความของเรียงความไว้ว่า การเขียนเรียงความเป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่แสดงความคิด ความรู้สึก ความรู้ให้ผู้อื่นทราบด้วยภาษาที่ดี และได้ข้างอีกด้วยว่าเรียงความที่แสดงความคิด จินตนาการ ตลอดจนใช้ภาษาได้ดีมักจะมีผู้เรียกว่าความเรียง

สรุปแล้ว การเขียนเรียงความ หมายถึงกระบวนการที่ผู้เขียนนำคำมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราว โดยอาศัยความถูกต้องทางไวยากรณ์เพื่อสื่อความคิด ความรู้สึกรวมทั้งประสบการณ์ และเนื้อหาสาระต่างๆของผู้เขียน โดยมีความเชื่อมโยงกันทางความหมายและประโยค มีจุดประสงค์และรูปแบบที่แน่นอนในการเขียน

2. องค์ประกอบของการเขียน

แฮริส (Harris, 1974 อ้างใน วิไลพร ธนสุวรรณ, 2536, หน้า 3) ได้มีความเห็นว่าการเขียนต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหรือความสามารถหลายๆอย่างของผู้เขียนต้องใช้หรือมีในขณะที่เขียน ดังนี้

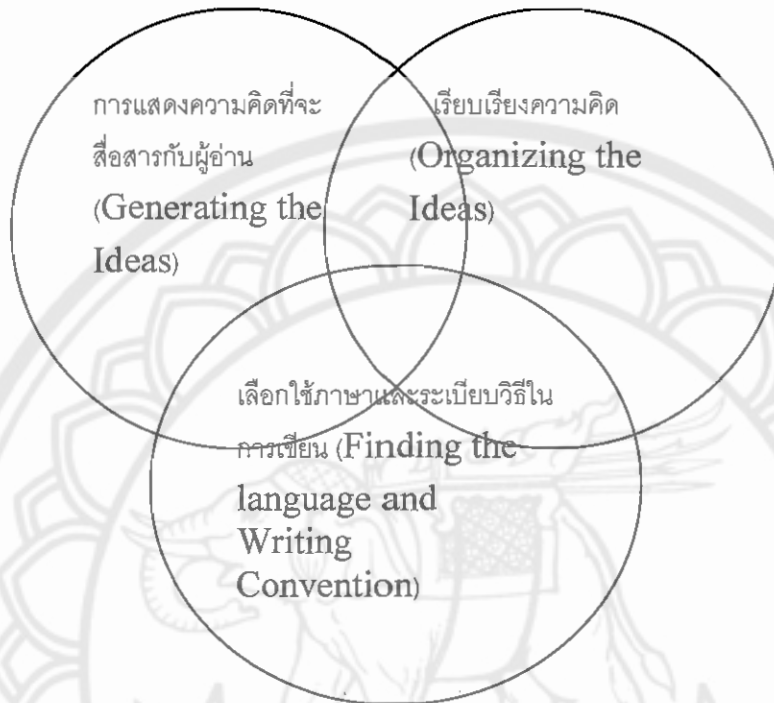
1. เนื้อหา (Contents) ได้แก่ สาระการเขียนตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Forms) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์ (Grammars) หรือหลักภาษา ได้แก่ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้องจนสามารถเขียนประโยคสื่อความหมายได้ถูกต้อง
4. สีสภาษา (Styles) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะหรือเอกลักษณ์ของผู้เขียน
5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ ของภาษานั้นๆ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการเขียนดังนี้

1. เนื้อหา เช่น การสื่อความหมายได้ตรงจุดประเด็น มีความกระชับ มีความคิดริเริ่ม
2. กระบวนการเขียนของผู้เขียน ได้แก่ การรวบรวมความคิด การเริ่มทำการเขียน การเขียนร่างและการทบทวน
3. การคำนึงถึงผู้อ่าน
4. วัตถุประสงค์ในการเขียน
5. การเลือกใช้คำ ได้แก่ คำศัพท์ สำนวน และคำที่แสดงความรู้สึก
6. การเรียบเรียงข้อความ ได้แก่ การย่อหน้า ประโยคหัวเรื่องและประโยคสนับสนุน การเชื่อมโยงของเนื้อหาและความเป็นเอกภาพ
7. กลไกในการเขียน เช่น การคัดลายมือ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
8. ไวยากรณ์ เช่น กำหนดการใช้คำกริยา ความสอดคล้องของประธานและกริยา คำนำหน้า และคำสรรพนาม
9. ความสัมพันธ์ของคำในประโยค เช่น โครงสร้างประโยค ขอบข่ายของประโยคและการเลือกลีลาในการเขียน

ลาโด (Lado, 1964 อ้างในจินตนา แก้วศรีและคณะ, 2547, หน้า 13) ให้ความเห็นว่างค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการเขียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งนอกจากสิ่งนี้แล้วผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการเขียนและจะต้องมีความสามารถในการเขียนเพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของตน

นอกจากนี้ คลิฟฟอร์ด (Clifford, 1991 อ้างใน เอกรัฐ อินทร์แสง, 2539, หน้า 12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนโดยได้อธิบายตามแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมินี้แสดงให้เห็นว่าขั้นตอนเริ่มแรกของการเขียนคือ การแสดงความคิดเห็น (Ideas) ที่ต้องการจะสื่อถึงผู้อ่าน ซึ่งคือส่วนของเนื้อหาเรื่องที่จะเขียนต่อจากนั้นเป็นการนำความคิดที่ต้องการสื่อมาเรียบเรียงให้เหมาะสมกับเป้าหมาย (Purpose) เป็นการวางโครงเรื่องในการเขียน (Structure) และขั้นตอนสุดท้ายเป็นการเลือกใช้ภาษาและระเบียบวิธีในการเขียนเพื่อเขียนให้ได้ตามที่เป้าหมายที่ตั้งไว้ การเลือกใช้ภาษาในที่นี้ได้แก่การเลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ รูปประโยค ฯลฯ ส่วนระเบียบวิธีในการเขียนได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) แนวเรื่อง (Tone) และรูปแบบในการเขียน (Style) การที่วงกลมทั้งสามมีส่วนที่ซ้อนทับกันอยู่แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบทั้งสามมีความสัมพันธ์ต่อเนื่อกันจะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ สรุปแล้วการที่ผู้เขียนจะเขียนได้นั้น ต้องเข้าใจในองค์ประกอบในการเขียนทั้ง 3 องค์ประกอบ กล่าวคือ อันดับแรกจะต้องมีสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารกับผู้อ่าน อันดับต่อมาก็เอาความคิดมาเรียบเรียงเป็นโครงสร้างของเรื่องที่จะเขียน และอันดับสุดท้ายจึงใช้ความรู้ทางด้านภาษาและระเบียบวิธีในการเขียนมาประกอบกรเขียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อจะสื่อสารกับผู้อ่านให้ตรงกับผู้เขียนตั้งใจไว้

ธัญญภรณ์ อุษชิน (2542) ได้กล่าวไว้ว่าการเขียนเรียงความต้องประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

1. คำนำ เป็นตอนเกริ่นเรื่อง เป็นบทเริ่มต้นของเรียงความ ควรเขียนให้เข้าใจและชวนติดตามให้อ่านเนื้อเรื่องที่จะเขียนต่อไป
 2. เนื้อเรื่อง ต้องเขียนให้มีสาระน่าอ่าน มีข้อเท็จจริง มีหลักฐานอ้างอิงที่ให้ความรู้และความเข้าใจแก่ผู้อ่าน เนื้อเรื่องอาจแบ่งเป็นหลายตอน บางตอนอาจแบ่งเป็นหลายย่อหน้าหรือมีย่อหน้าเดียว
 3. สรุป คือการทิ้งท้ายเรื่องให้ผู้อ่านได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่าผู้เขียนต้องการอะไรหรือสื่อความหมายใด อาจสรุปด้วยข้อคิดและที่สำคัญต้องฝากความประทับใจให้กับผู้อ่าน
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531) ได้เสนอแนะวิธีการเขียนและองค์ประกอบของเรียงความแต่ละส่วนไว้ดังนี้

1. คำนำ ต้องเข้าใจผู้อ่านให้อ่านและช่วยนำเข้าสู่ประเด็นสำคัญของเรื่องจะเขียนอย่างไรก็ได้แต่ต้องก่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้อ่านมากที่สุด
 2. เนื้อเรื่อง ต้องมีแนวคิดเดียวไม่ออกนอกเรื่อง ทุกส่วนของเรื่องต้องสัมพันธ์กันตลอด เขียนให้สมบูรณ์ ถูกต้อง ชัดเจน มีการเน้นส่วนที่สำคัญ
 3. บทสรุป เป็นการฝากความประทับใจหรือข้อคิดให้แก่ผู้อ่าน มิใช่การสรุปเรื่องราวที่กล่าวมาแล้วแต่เป็นการทิ้งท้ายหรือปิดเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนใจที่ได้อ่าน
- ริชาร์ด สวาทซ์ (Swartz อังโนวนิดา เพ็ญกิงกาญจน์, 2541, หน้า 39) ได้กล่าวถึงการเขียนเรียงความว่า การเขียนเรียงความที่ดีนั้นผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้อักษรตัวใหญ่

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 46-47) ที่กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบที่จะช่วยให้ผู้เขียนเขียนได้ดีประกอบด้วย ความรู้ดีในเรื่องการเขียน ความแจ่มชัดในการสื่อสาร ความรู้ด้านภาษา ความสามารถในการใช้ถ้อยคำ สำนวน และเขียนได้รวดเร็วพอสมควรกับงานที่เขียน

Norish (1983) กล่าวว่าทักษะทางภาษาที่ยากและตัวเจ้าของภาษาเองพบกับปัญหามากที่สุดคือ ทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ยากกว่าการพูดเสียอีก และสิ่งที่เป็นสาเหตุที่ทำให้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากก็คือ ตัวภาษานั้นเอง ซึ่งรวมไปด้วยไวยากรณ์ และคำศัพท์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้เรียนควรได้รับการสอนในการเขียนภาษาที่สองในการเขียนประโยคที่ต้องการตามหลักไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่ถูกต้องตามเนื้อหา และการสะกดคำเหล่านั้นอย่างถูกต้อง

Raimes (1983) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่จำเป็นของทักษะการเขียนที่ใช้ในการสร้างงานเขียนภาษาที่สองที่มีคุณภาพ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทางด้านภาษา ซึ่งรวมทั้งไวยากรณ์ คำศัพท์ การเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับเนื้อหา และสาระในงานเขียนแต่ละชิ้น การเลือกใช้ประโยคและโครงสร้างที่เหมาะสม
2. ความรู้ทางด้านเนื้อหา การเขียนทุกครั้งผู้เขียนต้องศึกษารายละเอียด และเนื้อหาของงานเขียนชิ้นนั้นๆ ให้ดีก่อนลงมือเขียนจริง
3. ความรู้ทางด้านรูปแบบต่างๆ ของงานเขียน เช่นการเขียนจดหมายแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ
4. ความรู้ด้านกระบวนการเขียน เป็นทักษะที่สำคัญที่รวมตั้งแต่กระบวนการคิด การเริ่มต้น การเขียนร่าง การปรับแก้ไปจนถึงกระบวนการประเมินงานเขียนของตนเองว่ามีคุณภาพในระดับใด

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆของการเขียนแล้ว อาจสรุปได้ว่าการเขียนต้องสามารถสื่อความคิดของผู้เขียนโดยเรียบเรียงออกมาตามลำดับ และต้องมีเรื่องราวที่มีเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องกัน มีรูปแบบในการเขียนที่แน่นอน มีความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์และสามารถสื่อสารให้กับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน

3. ความสำคัญและลักษณะของการเขียน

ศรวิทย์ วรณประเสริฐ (2522) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการเขียนว่า ทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญทักษะหนึ่ง เพราะผู้เรียนภาษามีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทักษะนี้เพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนหรือรับทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นได้ทราบโดยการเขียนต่าง ๆ เช่น เขียนคำตอบเป็นประโยค เป็นคำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้ วิไลพร ธนสุวรรณ (2536:5) ยังได้กล่าวถึงคุณลักษณะของการเขียนไว้ว่าการเขียนเป็นทักษะส่งสารเช่นเดียวกับการพูดและอาจกล่าวได้ว่าการเขียนมีความยากกว่าการพูด ทั้งนี้ด้วยคุณลักษณะพิเศษในหลาย ๆ ด้าน ดังนี้

1. การเขียนเป็นทักษะที่ต้องได้รับการสอนโดยเริ่มจากโรงเรียน เพราะการเขียนจะต้องมีความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นหลัก
2. ผู้เขียนต้องเรียบเรียงคำต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อการแสดงออกทางการสื่อสาร
3. ภาษาเขียนเป็นภาษาที่เป็นทางการและมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง

4. ในลักษณะของการสื่อสาร ผู้เขียนไม่สามารถเผชิญหน้ากับผู้อ่านได้ ผู้เขียนต้องถ่ายทอดข้อมูลให้น่าสนใจและถูกต้องเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน
5. การเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนต้องเตรียมตัวในด้านข้อมูลเมื่อเขียนเสร็จก็มีการตรวจหาและแก้ไขจนเป็นที่น่าพอใจ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2534: 63) อ้างในธัญญภรณ์ อุชชิน, 2542. หน้า 9)

ได้กล่าวไว้ว่า เรียงความที่ดีต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ประมวลข้อคิดสำคัญ ๆ ตรงเข้าสู่จุดมุ่งหมายอย่างมีระเบียบ มีเอกภาพ ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ (Concept) ต้องเด่นชัด มีสัมพันธ์ภาพ มีสารัตถภาพ คือ การเน้นข้อคิดสำคัญ มีสัดส่วนที่เหมาะสม มีข้อความเปิดเรื่อง ข้อความดำเนินเรื่อง และข้อความปิดเรื่อง มีการจัดลำดับเรื่องอย่างเหมาะสม ต้องเขียนความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ไว้เป็นหัวข้อสั้น ๆ

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530:62-63) ได้กล่าวไว้ว่าการเขียนมีความสำคัญในลักษณะเดียวกับทักษะการพูด คือทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจความคิดเรา ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดเพราะผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความสามารถหลายๆด้านแต่ในปัจจุบันนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้มีโอกาสฝึกการเขียนเป็นส่วนใหญ่เฉพาะการทำแบบฝึกหัดและการเขียนตามคำบอก ทำให้ผู้เรียนเบื่อและเป็นเหตุให้ทัศนคติต่อการเรียนการสอนไม่ดีเท่าที่ควร เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติในการเรียนการสอน ความสำคัญของการเขียนมีดังนี้

1. เป็นทักษะที่ฝึกได้ค่อนข้างง่าย เพราะนักเรียนมีเวลาคิดหาคำหรือโครงสร้างที่จะนำมาใช้ในการเขียน
2. การเขียนบ่อยๆ จะช่วยให้นักเรียนจดจำกฎเกณฑ์ตลอดจนการสะกดตัวได้ง่ายขึ้น
3. การเขียนเป็นหลักฐานทำให้นักเรียนรู้ว่าตนได้เรียนรู้อะไรบ้าง จะทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนต่อไป
4. การเขียนเป็นงานที่สามารถวัดความเที่ยงแท้แน่นอนกว่าการอ่านหรือการพูด
5. ผลจากการวัดการเขียนเห็นได้ชัด เพราะออกมาเป็นคะแนนหรือเป็นเกรด การช่วยเหลือหรือแก้ไขนักเรียนเป็นรายบุคคลจะทำได้ตรงจุด

Murray (อ้างในรัตนาวดี ไกลจาก, 2546 :11) ได้กล่าวถึงลักษณะงานเขียนที่ดีไว้ว่า งานเขียนต้องมีความหมาย (Meaning) มีอำนาจ (Authority) เพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตาม มีลักษณะเฉพาะตัว (Voice) มีพัฒนาการ (Development) และลำดับเนื้อหาทำให้อ่านพอใจในสิ่งที่อ่าน มีลักษณะของการออกแบบ (Design) และมีความชัดเจน (Clarity) เรียบง่ายและเหมาะสมกับเนื้อหา

กล่าวโดยสรุปแล้ว การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการสื่อความคิดของผู้เขียนเพื่อแสดงให้เห็นองค์ความรู้ของผู้เขียนที่ได้เรียบเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบแบบแผน มีความเป็นเอกภาพ และมีเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละคน โดยผ่านกระบวนการคิดอย่างเป็นขั้นตอนและสามารถถ่ายทอดออกมาเพื่อสื่อความให้กับผู้อ่านได้อย่างถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย

4. ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2536) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย นอกจากจะมีปัญหาหลักในเรื่องไวยากรณ์แล้ว ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคซึ่งเป็นปัญหาเฉพาะสำหรับคนไทยมักเกิดขึ้นบ่อยเพราะเกิดจากอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งแทรกอยู่ในการแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษและทำให้ข้อความที่เขียนนั้นแม้จะใช้ภาษาอังกฤษก็ตาม แต่ใช้รูปแบบหรือโครงสร้างคล้ายกับภาษาไทยหรือกึ่งไทยกึ่งอังกฤษ ซึ่งเป็นการผิดกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและในบางกรณีทำให้ผู้เขียนไม่สามารถสื่อความหมายแก่ผู้อ่านได้ ปัญหาเหล่านี้ได้แก่

1. ปัญหาการใช้คำขยายแสดงจำนวนและการเปรียบเทียบ
2. ปัญหาการใช้คำคุณศัพท์
3. ปัญหาการใช้ Relative Clauses
4. ปัญหาการใช้อนุประโยคเสริมประโยคหลัก (Complementation)
5. ปัญหาการเขียนตามคำแปลภาษาไทย

วิไลพร ธนสุวรรณ (2536) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนของนักเรียนไทย ดังนี้

1. นักเรียนไทยไม่สามารถเขียนประโยคที่ต้องการตามหลักไวยากรณ์และหลักการเขียนที่ดีได้ เช่น
 - 1.1. ไม่สามารถใช้คำกริยาให้ถูกต้องตามกาลเวลา
 - Last month, I go to Bangkok.
 - 1.2. ใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักหน้าที่
 - She didn't dare do it.
 - 1.3. ใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับภาคประธาน
 - The people there is quite active.
 - 1.4. วางตำแหน่งอนุประโยคผิดที่
 - I saw the little dog is white.

1.5. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง

- Don't come when, it rains.

1.6. ใช้คำบุพบท (Prepositions) ไม่ถูกต้อง

- He was born in December 15 th 1960.

2. นักเรียนไทยมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงแคบ ทำให้มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำที่เหมาะสมในการสื่อความหมายในข้อความที่เขียน
3. นักเรียนไทยมักจะนำเอาความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ในเรื่องนี้นักการศึกษาทางด้านภาษาส่วนมากเชื่อว่าภาษาแม่มีบทบาทอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยลักษณะของภาษาแม่จะถ่ายทอดเข้าไปกับการเรียนรู้ทำให้เกิดการแทรกแซงภาษา (Interference) และก่อให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษา (Errors) ทั้งนี้เพราะภาษาทั้งสองมีลักษณะแตกต่างกันในด้านกฎเกณฑ์ ดังนั้นผู้เรียนจึงนำกฎเกณฑ์ของภาษาแม่มาเป็นแบบในการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

รัตนาวดี ไกลจาก (2546) ได้พบปัญหาในการเรียนการสอน การเขียนภาษาอังกฤษ

ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียบเรียงความคิด เช่นนักเรียนวางโครงเรื่องไม่เป็น เรื่องที่เขียนไม่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งไว้ ไม่รู้จักย่อหน้า ไม่รู้จักคำนำ เขียนออกนอกประเด็น ตอนสุดท้ายไม่รู้จักสรุปความ นอกจากนี้ นิธิดา อติภัทรนันท์ (2544) ได้ศึกษางานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนและความสามารถในการเขียนสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนขาดความรู้คำศัพท์และไวยากรณ์ มีปัญหาในการเขียนถ่ายทอด และเรียบเรียงความเพราะขาดการฝึกฝนทางการเขียนเรียงความ
2. ปัญหาจากการใช้กลไกการเชื่อมโยงความ (Cohesive Devices) เช่นนักเรียนให้หน่วยอ้างอิงไม่ค่อยได้และมีการใช้กลไกการเชื่อมโยงความทางคำศัพท์มากที่สุด การใช้คำสันธานการละคำและการใช้คำแทนอยู่ในระดับที่น้อยและน้อยมาก

3. ปัญหาอื่น ๆ คือปัญหาจากตัวผู้เรียนไม่สามารถใช้คำกริยาให้ถูกต้องตามเวลา กริยาไม่สอดคล้องกับประธาน วางตำแหน่งอนุประโยคผิดที่ วงคำศัพท์แคบ จึงเกิดข้อจำกัดในการเลือกใช้คำที่เหมาะสมในการสื่อความหมาย

วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531) ได้สรุปปัญหาและข้อผิดพลาดที่มักเกิดในการเขียนภาษาอังกฤษคือความรู้เรื่องไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ความรู้เรื่องศัพท์ การสะกดคำ ความรู้เรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ และความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้ความเรียงที่ดี หรืออาจสรุปปัญหาเป็นข้อใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การสะกดคำ (Spelling)
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)
3. ความรู้เรื่องไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา (Grammar)
4. ความรู้เรื่องศัพท์ (Vocabulary)
5. การใช้รูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสม (Style and Appropriateness)

ซจร หวังจรัส (อ้างใน วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์, 2531, หน้า 17) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นไปใช้ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่เป็นโรงเรียนสหศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาทางโครงสร้างไวยากรณ์ในเรื่องต่อไปนี้

- Possessive Pronouns
- Wish Clause
- Articles
- Exclamation
- Agreement of Subjects and Verbs
- there is, Here is

นอกจากนี้ นฤมล แสงพลอง (2537) ได้กล่าวว่า ข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนเกิดจากเลือกโครงสร้างผิดและการถ่ายโอนนิสัยจากภาษาแม่ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การใช้คำนำหน้านามผิดหรือไม่ใช้คำนำหน้านาม (Articles)
2. การใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง (Verb Forms)
3. การใช้กาลไม่สัมพันธ์กัน (Inconsistency of Tenses)
4. ความสับสนในการใช้กรรมวาจกและกรรมาจก (confusion of Active and

passive forms)

5. การละคำบุพบทและการใช้บุพบทเกินจากที่จำเป็น (Preposition: Omission and Redundancy)
6. การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
7. การใช้คำในประโยคอย่างไม่สัมพันธ์กัน (Agreements)
8. ประโยคเงื่อนไข (Conditional Sentences)
9. การใช้สำนวน (Idioms) และการสะกดคำ (spelling)

5. ทฤษฎีและกระบวนการเขียนในภาษาที่สอง

5.1 ทฤษฎีการเขียน

Britton, J. et.al. (1975) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่ามีวัตถุประสงค์หลายอย่าง ได้แก่ การแสดงออกถึงความรู้สึก (expressive) การสื่อสาร (transactional) และการเน้นความสละสลวยของถ้อยคำ (poetic) สำหรับการเขียนเพื่อแสดงออกถึงความรู้สึก เช่น การเล่าประสบการณ์ตนเอง จะเน้นผู้เขียนเป็นสำคัญเป็นการใช้ภาษาเขียนเพื่อเป็นสื่อในการสำรวจค้นหาความหมายและเรียนรู้ ซึ่ง Britton จะให้ความสำคัญกับงานเขียนประเภทนี้มากที่สุด สำหรับการเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายหรือให้ข้อมูลแก่ผู้อ่าน จะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เช่น การเขียนรายงาน การเขียนเรียงความ เป็นต้น การเขียนประเภทนี้มีความสำคัญมากโดยเฉพาะกับผู้เรียนภาษาที่สอง สำหรับการเขียนที่เน้นความสละสลวยของถ้อยความนั้น จะเน้นการใช้ภาษาและข้อความ มากกว่าเน้นผู้เขียนหรือผู้อ่าน ในการเขียนนั้นผู้เขียนจะต้องเป็นผู้เขียนและผู้อ่านในเวลาเดียวกัน ผู้เขียนไม่มีโอกาสทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้อ่าน ดังนั้นผู้เขียนจะต้องคาดเดาการเอง และพยายามไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ภาษาที่ผู้เขียนใช้จะต้องมีความชัดเจน มีการเรียงลำดับข้อความที่ต่อเนื่อง และต้องพยายามให้ข้อมูลมากไปหรือน้อยไป ด้วยเหตุนี้จึงมีความรู้สึว่าการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยาก แม้แต่เป็นผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาเองก็มีปัญหา

Flower และ Hayes (1981) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเขียนว่าการเขียนมีสาระสำคัญอยู่ 4 ประเด็น คือ 1) กระบวนการเขียนประกอบด้วยกระบวนการคิดที่เป็นขั้นตอน ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างการเขียน 2) กระบวนการเขียนที่เกิดขึ้นหลายชั้น สลับซับซ้อนและไม่ตายตัว 3) การเขียนเป็นกระบวนการคิดที่มีเป้าหมายทั้งเป้าหมายหลัก และเป้าหมายรอง และ 4) ในระหว่างการเขียนผู้เขียนอาจมีเป้าหมายใหม่ๆ เกิดขึ้น หรือเปลี่ยนจากเป้าหมายเดิม ตามทฤษฎีนี้การเขียนมีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ สภาพแวดล้อมของการเขียน (Task environment) ความทรงจำระยะยาวของ

ผู้เขียน (Writer's Long - term memory) และกระบวนการเขียน (writing processes) สภาวะของการเขียน หมายถึง หัวข้อ ผู้อ่าน และความจำเป็นหรือเป้าหมายในการเขียน ตัวอย่างเช่น งานเขียนที่ครูสั่งให้ทำ ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องทำ สภาวะของการเขียนยังครอบคลุมถึงสิ่งที่ผู้เขียนกำลังเขียนอยู่ซึ่งจะมีส่วนกำหนดว่าข้อความต่อไปจะเขียนอะไร องค์ประกอบที่สองคือ ความทรงจำระยะยาวของผู้เขียน ซึ่งจะสะสมความรู้หลายด้าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน ความรู้เกี่ยวกับผู้อ่าน และความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการเขียน องค์ประกอบที่สามคือ กระบวนการเขียน หมายถึง กระบวนการคิดซับซ้อนที่ผู้เขียนใช้ในระหว่างการเขียน ประกอบด้วยขั้นตอนเตรียมการ การระดมความคิด การเรียบเรียงเนื้อหาและการตั้งเป้าหมายในการเขียน ซึ่งจะมีเป้าหมายใหม่ๆ เกิดขึ้นในระหว่างการเขียนทำให้ต้องมีการปรับเนื้อหาตลอดเวลา ขั้นตอนต่อมาคือ การถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นคำพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้เขียนจำเป็นต้องอาศัยความรู้และกฎเกณฑ์ของภาษาที่เขียน ขั้นตอนสุดท้ายคือ การทบทวน ซึ่งได้แก่การประเมินงานที่เขียนไปแล้ว หากผู้เขียนคิดว่างานเขียนยังไม่ถูกต้องเหมาะสมก็จะมีปรับปรุงและเขียนใหม่ สามารถกล่าวได้ว่ากระบวนการเขียนมีกลไกควบคุมกำกับอยู่ เพื่อให้งานเขียนชิ้นนั้นออกมาตามความต้องการของผู้เขียน

Bereiter และ Scardamalia (1983) กล่าวว่ากระบวนการเขียนมี 2 ประเภท ประเภทแรกเรียกว่า กระบวนการ "Knowledge-Telling" กระบวนการที่สองเรียกว่า "Knowledge-Transforming" ผู้เขียนบางคนอาจจะใช้กระบวนการแรกในการเขียน กล่าวคือ ในขั้นตอนแรกก่อนที่จะเริ่มเขียนในหัวข้อหรืองานเขียนประเภทใดก็ตาม ผู้เขียนจะพยายามสำรวจว่ามีข้อมูลใดบ้างที่เกี่ยวข้องทั้งข้อมูลด้านเนื้อหา และวิธีการเขียน หลังจากนั้นก็จะดึงเอามาใช้และลงมือเขียน Bereiter และ Scardamalia เรียกกระบวนการนี้อีกอย่างหนึ่งว่า "low road" ซึ่งผู้เขียนที่จะเขียนวิธีการนี้มักจะพยายามหลีกเลี่ยงความซับซ้อนของกระบวนการ ดังนั้นการเขียนจึงมักจะง่ายสำหรับผู้เขียนที่จะใช้กระบวนการ "Knowledge-Telling" อย่างไรก็ตามกระบวนการเขียนนี้ไม่สามารถใช้ได้กับงานเขียนในระดับสูง

5.2 กระบวนการเขียนในภาษาที่สอง

William Baker และ Kamonpan Boonkit (2004) ได้ศึกษาและรวบรวมเกี่ยวกับกระบวนการเขียนและกลวิธีการเขียนในการเรียนภาษาที่สองจากผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาหลายท่าน ใ้ว่านักเขียนที่จะประสบความสำเร็จต้องผ่านกระบวนการแก้ไขและทบทวนความคิดหลายขั้นตอน จนกระทั่งการเขียนได้ถูกกลั่นกรองผ่านออกมาจากความคิดครั้งสุดท้าย สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยในการตรวจข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์แล้วยังช่วยตรวจสอบ

ภาพรวมของงานเขียนและความหมายโดยรวมอีกด้วย ปัจจัยที่สำคัญต่อการเขียน เช่น ความถูกต้องแม่นยำ ความมีเอกลักษณ์เฉพาะ การคิดวิเคราะห์และความชัดเจนในการเขียนล้วนเป็นส่วนสำคัญต่อกระบวนการเขียน นอกจากนี้วัฒนธรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รูปแบบการเขียนมีลักษณะเฉพาะของตนเอง อย่างไรก็ตามการที่จะสามารถพัฒนาตัวเองให้เป็นผู้เขียนในระดับที่สูงขึ้นได้นั้นต้องอาศัยองค์ประกอบทางด้านภาษาทางการเขียน เช่น เนื้อหาและความคิด โครงสร้างไวยากรณ์ ความเป็นเอกภาพและชัดเจน และความรู้พื้นฐานที่จะสามารถทำให้การเขียนกว้างขึ้น และการที่ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความรู้และทักษะการเขียนของตนเองออกมาได้

ซึ่งตรงกับ Zamel (1982) ที่กล่าวว่า นักเขียนที่ดีต้องผ่านกระบวนการคิดอยู่ตลอดเวลา มีการตรวจทานแก้ไขและทบทวนงานของตนเอง ซึ่งในการสอนการเขียนควรต้องมีการช่วยเหลือผู้เขียนทุกๆขั้นตอนของการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รวบรวมความคิด การวางแผนและสามารถเรียบเรียงความคิดเพื่อส่งผ่านออกมาได้ นอกจากนี้ Zamel ยังได้กล่าวอีกว่าผู้เขียนต้องยอมรับและสนับสนุนการใช้เทคนิคที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการเขียนเมื่อมีการทบทวนงานเขียนของตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นการตรวจสอบความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นภาพรวมของเนื้อหาและความหมาย

Raimes (1991) ได้กล่าวว่าการเขียนภาษาที่ 2 มีองค์ประกอบ 4 ส่วน องค์ประกอบแรกคือ รูปแบบและกลไกการเขียน หมายถึงรูปแบบของภาษาที่ใช้ในงานเขียน ผู้เขียนต้องตระหนักถึงความถูกต้องตามโครงสร้างภาษา และใช้สำนวนภาษาให้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน เช่น การเขียนแบบเปรียบเทียบ การเขียนเพื่ออภิปรายโต้แย้ง และการเขียนเพื่อโน้มน้าว เป็นต้น องค์ประกอบที่ 2 คือกระบวนการแสดงความคิดเห็น ผู้เขียนต้องแสดงความคิดเห็นของตนเองตามหัวข้อของงานเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบเป้าหมายของการเขียน องค์ประกอบที่ 3 ได้แก่ เนื้อหาและระเบียบวิธีการเขียน ในขั้นตอนนี้ผู้เขียนต้องนำเสนอเนื้อหา ความรู้ สารสนเทศ โดยเลือกใช้กลไกในการเขียนให้เหมาะสมเพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และองค์ประกอบสุดท้าย คือ โครงสร้างทางสังคม นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นแล้วยังต้องพิจารณาถึงความรู้พื้นฐาน และวัฒนธรรมของผู้อ่านด้วย เพราะเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ

Littlewood (1992) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มีหลายประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้ ผู้เรียนภาษาที่สองมีระดับสติปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างกัน บางคนเรียนรู้ได้เร็วแต่บางคนเรียนรู้ได้ช้า ซึ่งคนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองไม่เพียงแต่จะมีความสามารถในการรับรู้ทางภาษาได้ดี ยังต้องมี

ความสามารถในเรียนรู้ภาษาอีกด้วย ซึ่งเรียกว่า ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) และ ปัจจัยต่อมาคือปัจจัยด้านอายุ เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ใหญ่ นอกจากนี้โอกาสในการเรียนรู้ก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยเช่นกัน คนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ มีโอกาสใช้ภาษาที่สองในชีวิตประจำวันก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดี และปัจจัยสุดท้ายที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาก็คือกลวิธีในการเรียนรู้ภาษา จากการวิจัยของ Neil Naiman พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่ประสบความสำเร็จจะมีกลวิธีในการเรียนรู้ที่หลากหลายและสามารถประยุกต์ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงอยู่เสมอ

Kaplan (1982) ได้กล่าวว่า ในการเขียนนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้หลายอย่าง กล่าวคือ ความรู้ในภาษาที่จะเขียน กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างของภาษานั้น อีกทั้งกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการลำดับเนื้อความ หรือรูปแบบศิลปะในการเขียนของภาษานั้น ความรู้เกี่ยวกับกลไกการเขียน เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การย่อหน้า เป็นต้น ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนซึ่งอาจจะได้จากประสบการณ์ตรงหรือจากการอ่าน ซึ่งถ้าผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนดีการเขียนเรียบเรียงเนื้อความก็จะต่อเนื่องและราบรื่น นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับผู้อ่านว่าผู้อ่านมีความรู้ร่วมกับผู้เขียนมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ใช้ภาษาในการเขียนเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้อ่าน

Barbara Kroll (1990) ได้กล่าวถึงผลกระทบของภาษาที่ 1 ต่อการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่ 2 ว่า ผู้เขียนมักจะใช้กลวิธีและความรู้ในภาษาที่ 1 เพื่อช่วยในการเขียนภาษาที่ 2 ของตนเอง โดยผู้เขียนจะประยุกต์การเขียนในภาษาที่ 1 เพื่อนำไปสู่การเขียนในภาษาที่ 2 โดยผ่านกระบวนการแปล

Jones and Tetroe (1987) ได้ศึกษาผลกระทบของภาษาที่ 1 ที่ใช้ในระหว่างการเขียนภาษาที่ 2 พบว่าผู้เขียนภาษาที่ 2 ที่มีความสามารถในการเขียนต่ำที่ไม่ได้ใช้ภาษาที่ 1 เป็นผู้ที่ขาดการวางแผนในการเขียน สำหรับผู้เขียนที่ใช้ภาษาที่ 1 สร้างรายละเอียดในระหว่างการวางแผนการเขียนในภาษาที่ 2 จะสามารถเขียนได้ดี แสดงให้เห็นว่าภาษาที่ 1 สามารถช่วยสรุปความรู้ ความคิด ได้มากในระหว่างการวางแผนในการเขียน

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

กัลยา ไตรศรีศิลป์ (2542) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษา และเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและ

หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษาได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนและนอกจากนี้ผู้เรียนยังมีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษา

พิพัฒน์ งอกเสมอ (2539) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายที่มีต่อความสามารถและความคิดเห็นในการเขียนย่อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถและความคิดเห็นในการเขียนย่อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามปกติของครู โดยแบ่งตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากการทดสอบค่าที (t - test) พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายส่วนกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามปกติ ใช้เวลาในการเรียน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ทุกครั้งที่สิ้นสุดการสอนนักเรียนเขียนย่อความของบทอ่านส่งครู ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. คะแนนของการเขียนย่อความของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายเพิ่มขึ้นสูงกว่าคะแนนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามปกติของครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายมีความคิดเห็นต่อการสอนย่อความดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามปกติของครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

รัตนาวดี ไกลจาก (2546) ศึกษาการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเป็นเอกภาพของเนื้อหาในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและวิเคราะห์ความเป็นเอกภาพของเนื้อหาในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเสนอวิธีการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเป็นเอกภาพของเนื้อหา ผลการวิจัยสรุปดังนี้

1. นักเรียนมีการใช้กลไกการเชื่อมโยงความประเภทอ้างอิงที่จำแนกตามบุรุษมากที่สุด

2. ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุดได้แก่ มีการแสดงความขัดแย้งกัน
3. นักเรียนเขียนประโยคใจความสำคัญของเรื่องได้ไม่ดีแต่สามารถเขียนให้มีเอกภาพของเนื้อหาได้

เอกรัฐ อินทร์แสง (2539) ได้ศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของ ความหมายที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คนและทดสอบความมีนัยสำคัญของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมาย ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามปกติ ใช้เวลาในการเรียน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ ทุกครั้งที่สิ้นสุดการเรียนในแต่ละสัปดาห์ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุภาณี ชินวงศ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิต วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านได้แก่ความสามารถทางภาษา ความรู้ภูมิหลัง และประเภท ของงานเขียน ความสามารถในภาษาที่สอง กับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนที่อาจจะได้เรียนรู้ จากภาษาแม่มีผลต่อคุณภาพของงานเขียน เนื่องจากความรู้ของภาษาที่สองจะเป็นปัจจัยเสริมให้ คุณภาพงานเขียนดีขึ้นนอกจากนี้ระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อชนิดและปริมาณของ ข้อผิดพลาดในงานเขียน ความสามารถในการเขียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษา แล้ว ยังขึ้นอยู่กับความรู้ภูมิหลังของผู้เขียนอีกด้วย ซึ่งแบ่งความรู้ภูมิหลังออกเป็น 3 ประเภท คือ ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเนื้อหา และความรู้ด้านรูปแบบการเรียบเรียงเนื้อความ ดังนั้นจึงจะ เห็นว่าความสามารถในการเขียนและความรู้พื้นฐานในภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน

อวยชัย ใจเกรียงไกร (2534) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้าง ไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัด ชัยนาท กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมการเรียน วิทยาศาสตร์และโปรแกรมการเรียนภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดชัยนาท

จำนวน 5 โรงเรียน จำนวน 120 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบการรู้รูปแบบคำของพจนานุกรม เพิ่มไทย แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการเรียนรู้รูปแบบคำ การใช้ไวยากรณ์ทั้งโดยส่วนรวม และในแต่ละข้อ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน
3. การเรียนรู้รูปแบบคำกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์โดยส่วนรวมกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เรื่อง การใช้ภาคประธานและภาคแสดง การใช้รูปคำ และการใช้รูปไวยากรณ์ให้มีความสอดคล้องมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการใช้รูป ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง

จินตนา แก้วศรีและคณะ (2547) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุบลราชธานี เขต 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 120 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบทดสอบความสามารถด้านไวยากรณ์และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถด้านไวยากรณ์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการหาค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านไวยากรณ์และ
ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดอุบลราชธานีอยู่ในระดับค่อนข้าง
มากและความสามารถด้านไวยากรณ์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยการเขียนในประเทศสรุปได้ว่าความสามารถด้านการเขียนของ
ผู้เขียนขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการเขียน รวมทั้งความรู้พื้นฐานในเรื่องของภาษาทั้ง
เรื่องโครงสร้างประโยค การเลือกใช้คำ สำนวน วลีและองค์ประกอบต่างๆในการเขียนรวมถึงความ
เชื่อมโยงความทางความคิดเพื่อให้สามารถสื่อออกมาให้ผู้อ่านได้ตรงกับวัตถุประสงค์

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

รอธสไตน์ (Rothstein, 1970 อ้างใน ยุวดี บุญญาวานิชย์ 2530 : 17) ได้ทำวิจัยเพื่อ
เปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยวิธีแบบโปรแกรมกับการสอนเรียงความแบบเดิม ประชากรที่ใช้
ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยให้นักศึกษาทุกคนเขียนเรียงความสัปดาห์ละ 4 ครั้ง
เป็นเวลา 4 เดือน แล้วให้อาจารย์ 3 คนตรวจ ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์คำผิดจากเรียงความ
ที่นักศึกษาเขียนของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 จาก
แบบสอบถามพบว่านักศึกษาพอใจการสอนแบบโปรแกรมมากกว่า ผู้วิจัยสรุปว่านักศึกษาจะเขียน
เรียงความได้ดี เมื่อเขาเขียนสิ่งที่เขารู้และเขียนจากความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง

อารีนา (Arena, 1973 อ้างในยุวดี บุญญาวานิชย์ 2530: 17) ได้ทำวิจัยเพื่อที่จะ
นำวิชาภาษาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการสอนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ
ใช้เทคนิควิเคราะห์ประโยคยี่ดระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ และใช้วิธีสอนเป็นรายบุคคลโดยใช้
หลักบางประการในการเขียน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนเรียงความให้แก่นักศึกษาที่สอบภาษาอังกฤษ
ตก ผลของการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างความรู้ทางไวยากรณ์กับทักษะการเขียน และ
ความสามารถในการวิเคราะห์ประโยคเกี่ยวข้องกับการสอนเป็นรายบุคคล หลักการทั่วไปของการ
เขียนมีอิทธิพลต่อความมั่งคั่งงานด้านทักษะการเขียนเรียงความ

Sasaki and Hirose (1989) ได้ศึกษาปัจจัยที่อาจมีอิทธิพลต่องานของนักศึกษาที่ศึกษา
ภาษาอังกฤษฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ประชากรที่ศึกษาเป็นนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนระดับ
มหาวิทยาลัยจำนวน 70 คน เครื่องมือวิจัยที่ใช้ได้แก่งานเขียนเรียงความ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะได้
ทดสอบความสามารถในการเขียน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ปัจจัยที่อาจมีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้
พื้นฐานภาษาที่ 2, ความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 และกลวิธีในการเรียนรู้ภาษามี

ความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 2) ตัวแปรอิสระทั้ง 3 มีส่วนสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตามลำดับดังนี้ ความรู้พื้นฐานของภาษาที่ 2 (52%), ความสามารถในการเขียนที่ 2 และภาษาแม่ (18%) และกลวิธีในการเรียนรู้ภาษา (11%) นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนในระดับสูงจะแตกต่างจากนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนในระดับต่ำในด้านต่อไปนี้

1. มีความตั้งใจในการเขียนทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2
2. สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วทั้งสองภาษา
3. แสดงความมั่นใจในการใช้ภาษาที่ 2 ได้อย่างดี
4. สามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้มากกว่า 1 ย่อหน้า

Reynolds (2001) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ซ้ำที่มีความสัมพันธ์กับหัวข้อการเขียน ภูมิภาคทางวัฒนธรรม กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและมาจากพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (อาหรับ, ญี่ปุ่น, เกาหลีและสเปน) จำนวน 134 คน และเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 57 คน กลุ่มตัวอย่างจะถูกทดสอบความสามารถในการเขียนโดยใช้ภาษาแม่และภาษาที่ 2 เขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนดให้ นำเรียงความมาตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบภาพรวม แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าทางสถิติ การวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนด้านการใช้คำศัพท์เป็นผลมาจากพื้นฐานทางวัฒนธรรมของภาษาแม่

Gelderens et.al (2003) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้ทางภาษาศาสตร์, ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ความชำนาญในการใช้ภาษาที่ 1 (ภาษาดัช) และภาษาที่ 2 (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนระดับเกรด 8 จำนวน 281 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 8 แห่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานของภาษาที่ 1 และความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ความรู้ในภาษาที่ 1 จะมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาที่ 2 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

Larios et. al (2001) ทำการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการคิดวิเคราะห์ในการเขียนภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 กลุ่มประชากรที่ศึกษาได้แก่ ผู้เรียนภาษาที่ 2 ซึ่งมีระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่ 2 แตกต่างกัน (นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 7 คน, นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 7 คน และนักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 7 คน) โดยทุกคนใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมาอย่างน้อย 6 ปี ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี

ความสามารถในการใช้ภาษาที่ 1 ระดับสูงจะใช้เวลาในกระบวนการเขียนภาษาที่ 2 น้อยกว่า ตัวอย่างกลุ่มอื่น

Cumming (1989) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความชำนาญและความรู้ในภาษาที่ 2 ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักศึกษาจำนวน 23 คน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเขียน กลุ่มตัวอย่างจะถูกทดสอบความสามารถในการเขียน 3 ครั้ง นำงานเขียนไปตรวจแล้วนำคะแนนมาทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในภาษาที่ 2 เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2

Hirose (2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการเรียบเรียงภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ในงานเขียนของนักเรียนญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษฐานะเป็นภาษาที่ 2 ในการศึกษาได้ให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ เมื่อได้คะแนนจากการตรวจเรียงความแล้ว นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ในเชิงรูปแบบการเรียบเรียงภาษาระหว่างภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการอนุมานในการเรียบเรียงจากภาษาที่ 1 มาใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 และวิธีการเรียบเรียงภาษาที่ใช้ในภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับภาษาที่ 2 กล่าวคือนักเรียนที่ระดับความสามารถในการเขียนเรียงความในภาษาที่ 1 สูง ก็จะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ในระดับที่สูงเช่นกัน ซึ่งเป็นผลมาจากการที่นักเรียนใช้วิธีการอนุมานความรู้ในภาษาที่ 1 มาประยุกต์ใช้ในการเขียนภาษาที่ 2

Yun (2007) ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่สามารถอธิบายความสามารถของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษฐานะเป็นภาษาที่ 2 ในการทดสอบการเขียนเรียงความ เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 โดยศึกษาตัวแปรต่อไปนี้ 1) ความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 2) ความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 3) ประสบการณ์การเขียนภาษาที่ 2 4) ประสบการณ์การอ่านภาษาที่ 2 และ 5) การเตรียมตัวสอบ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนในภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 ภาษาที่ 2 และความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากนักเรียน จำนวน 351 คน จาก 4 มหาวิทยาลัยและสถาบันที่สอนภาษาต่างประเทศในประเทศเกาหลี โดยให้นักเรียนตอบสอบถาม และทดสอบความสามารถในการเขียนโดยการเขียนเรียงความซึ่งใช้ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) .422 นอกจากนี้ยังพบว่า

ปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อระดับความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 และปัจจัยด้านความรู้ในภาษาที่ 1 สามารถถ่ายโอนไปใช้ในภาษาที่ 2 อีกด้วย

30 ต.ค. 2552

Kubota (1998) ได้ทำการสำรวจการถ่ายโอนภาษาที่ 1 ไปสู่ภาษาที่ 2 ในงานงานเขียนของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกจำนวน 22 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเขียนเรียงความในหัวข้อที่เป็นการอธิบาย ส่วนที่กลุ่มที่ 2 จำนวน 24 คน เขียนเรียงความในหัวข้อเกี่ยวกับการโน้มน้าว โดยนักศึกษาทุกคนต้องเขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นก่อน หลังจากนั้นให้เขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษในหัวข้อเดียวกัน เมื่อเขียนเสร็จแล้วทุกคนจะถูกสัมภาษณ์เกี่ยวกับชิ้นงานที่เขียนและรูปแบบภาษาที่ใช้ในงานเขียน เรียงความทั้งหมดจะถูกประเมินให้คะแนนในแง่ของโครงสร้างและรูปแบบภาษาที่ใช้ เพื่อหารูปแบบหรือปัจจัยที่เกี่ยวกับภาษาที่ 1 ที่ผู้เขียนอาจถ่ายโอนไปสู่ภาษาที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า จำนวนร้อยละ 50 เปอร์เซนต์ของกลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบในการเขียนของภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 เหมือนกัน นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนของโครงสร้างในภาษาญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับภาษาอังกฤษ และยังมีปัจจัยบางประการที่แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนภาษาที่ 1 ,ความรู้พื้นฐานในภาษาอังกฤษ และประสบการณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษมีผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเขียนของเรียงความภาษาอังกฤษ

Krashen & Lee (2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มประชากรเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในไต้หวัน จำนวน 251 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบปัจจัยที่สนับสนุนความสำเร็จในการเขียนภาษาต่างประเทศ กระบวนการและกลไกในการเขียนที่อาจสัมพันธ์กันระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างได้เขียนเรียงความภาษาจีนและเรียงความภาษาอังกฤษ แล้วนำข้อมูลไปทำการวิเคราะห์เพื่อคำนวณหาค่าทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีสามารถในการเขียนเรียงความภาษาแม่ได้ดี จะมีแนวโน้มว่าจะสามารถเรียงความภาษาอังกฤษได้ดีด้วย

Wang & Wen (2002) ได้ทำการสำรวจภาษาที่ 1 ที่ใช้ในกระบวนการเขียนภาษาที่ 2 กรณีศึกษานักเขียนชาวจีน 16 คน เพื่อศึกษาวิธีการเขียนที่นักเรียนชาวจีนใช้ความรู้ในภาษาแม่ในงานเขียนภาษาที่ 2 และศึกษาว่าภาษาที่ 1 มีผลต่อความรู้พื้นฐานภาษาที่ 2 และงานเขียนภาษาที่ 2 อย่างไร โดยทำการศึกษาจากผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะถูกสัมภาษณ์เกี่ยวกับวิธีการเขียนแบบเล่าเรื่องและแบบโต้แย้ง ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการบันทึกเทปและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจะใช้วิธีการเขียนในภาษาแม่(ภาษาจีน)มาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศเกี่ยวกับการเขียนเรียงความในภาษาที่ 2 จะเห็นได้ว่า ภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับการเขียนในภาษาที่ 2 และผู้เขียนในภาษาที่ 2 ต้องมีความรู้ด้าน ไวยากรณ์ ความรู้พื้นฐานทางภาษาและความสามารถในการวิเคราะห์ประโยคด้วยมีอิทธิพลต่อการเขียนเรียงความทั้งสิ้น นอกจากนี้วัฒนธรรมของภาษาแต่ละภาษายังมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดในการเขียนโดยถ่ายโอนจากภาษาที่ 1 ส่งผ่านมายังภาษาที่ 2

